

EL DESCONFINA-MENTS

Maties Segura i Rubio

Primera edició: juliol del 2021

Primera edició digital: setembre del 2021

 Maties Segura i Rubio, 2021

L'autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i compartir igual (CC BY-NC-SA 4.0). Per tant, els poemes d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i, si se'n fan obres derivades, la distribució d'aquestes ha de fer-se amb la mateixa llicència que regula aquest llibre.

Portada i maquetació: Abraham Carreiro.

Revisió del text: Carme Marín Páez i Maties Segura Sabater.

Aquesta edició ha estat finançada mitjançant una campanya de micromecenatge a la plataforma web de Verkami, iniciada el 21 de maig del 2021 i finalitzada el 30 de juny del mateix any.

Imprès a Castellón Digital S.L. (LLARdigital), Cavallers, 13 – Baix. 12001 Castelló de la Plana.

EL DESCONFINA-MENTS

Maties Segura i Rubio

A Pepa, ma mare

ÍNDIX

Pròleg	11
La revolta permanent	13
Sonet postromàntic	15
Carta a la Unitat de Salut Mental	16
Sense màscares	18
Trobada a Ítaca	20
Intent d'Orfeu	21
Dol	22
La terrible imminència	24
Quina naturalesa humana?	26
El fum de la vida	27
Segona carta a la mare	28
La pluja	29
L'infern	30
Dolor confús	31
Escassa eufòria	32
El Messi d'Or	34
El teu record	35

<i>Fake news</i>	36
Memorial de la Corrupció	38
La rentadora	39
Expressió mínima	40
Els dies que fa sol	41
Ser indi	42
L'ordre còsmic	44
Fer migdiada	45
Mileurista	46
Entre sèries	48
Amor amb restriccions	50
L'opositor	52
Lògica bancària	53
Por al desconegut	54
Celebració	55
Retornament	56
Googland	58
El drama del xampú	59
El primer bes	61
Autoboicot	62
Amateur	63
Revolució post-Covid-19	65
Diverses esperes	67
Capitalisme <i>contactless</i>	69
#FreeBritney	71

Bufanda, guants i barret	73
L'última esperança	74
Elogi del dormir	76
La revolta ullerosa	78
Mala ratxa	80
Suma de poders	82
Confinats	84
Una oportunitat	85
Amors de Covid-19	87
La tristesa	89
Viure és surfejar	91
Aneu-vos-en a la porra!	93
Delicte d'odi	95
Poema pendent	97
Per tu	99
Agraïments	103

PRÒLEG

El pròleg és la teua evocació.

Voldria haver-te regalat aquest llibre,
però no hi he arribat a temps,
el càncer ha estat més ràpid.

Volia demostrar-te que, malgrat no haver guanyat encara una plaça,
faig coses, com diria l'eloqüent Rajoy,
i fer un llibre, per a mi, és un acte creatiu per a celebrar la vida,
i, a més a més, un llibre de poesia, en particular,
és una invitació a reflexionar i gaudir d'estar vius, assaborint els versos.
També intente provocar que els versos siguin estris llibertaris
que ajuden a desconfinar les ments i esdevenir una mica més lliures,
esbossant una crítica radical a la societat hegemònica,
conjurant la possibilitat d'una altra humanitat.

És dur imaginar-te absent per sempre.

Pretenc celebrar la vida, però la teua mort ho amara tot,
la vida i la mort es barregen, confonent-se en el vers,
proporcionant-li a la vida un sabor diferent, més amarg,
però també més intens, pel contrast.

No fa ni dos mesos del teu traspàs,
i, d'una banda, em sembla que ha passat una eternitat,
i, de l'altra, no m'explique com és possible que ja no hi sigues,
perquè sembla ahir que estaves a la teua butaca amb la *tablet*.
Quan arribe a casa, sent la teva absència,
no és la mateixa casa que abans, sinó una altra, sense tu,
però, misteriosament, la teua butaca és plena del teu record,
com si el teu esperit continués assegut al teu lloc.
Certament, vius en les coses compartides
i no ens costa imaginar què diries en cada cas,
vius encara a través de nosaltres, dels nostres records,

i la dificultat rau a posar-te a un racó del cor on no faça mal,
arribar a un estat en què puguem evocar-te amb templança i tendresa,
com intente fer amb aquest poema, parlant amb tu.
Potser el meu congelador és buit perquè ja no em prepares tàpers,
però el meu cor és ple de tu, i així estàs menys absent. I jo menys sol.

El papà et troba molt a faltar.
T'estimava moltíssim i t'enyora moltíssim.
Ens heu demostrat que, tot i les discussions i els mals moments,
és possible perllongar l'amor tota una vida conjunta.
Pau i jo intentem ajudar-lo a passar el dol,
i l'encoratgem perquè, malgrat tot, seguisca endavant.

Tot seguit, els poemes d'*El desconfinaments*,
tan deutors dels llibres de la teua biblioteca
i del que vaig aprendre de tu, esperit lúcid, rebel i filosòfic.
Només espere que el llibre siga digne del teu record.

Sant Mateu, 15 de juny del 2021.

LA REVOLTA PERMANENT

Si estàs frustrada a l'habitació
i creus necessària una revolució,
alça't, mou-te, ix de l'enclaustrament
i troba entre la gent el teu moviment.

La revolució no és llum momentània,
no apareix per generació espontània;
la revolució és una dialèctica constant,
forces en xoc, que es relacionen lluitant.

Abans de l'esclat, la revolució és invisible,
petites subversions diàries la fan possible,
a poc a poc, s'actua en la vida quotidiana,
posant la microfísica del poder en la diana.

Hi ha debats entre la macro i la micropolítica,
si propugnar una ètica o una genealogia crítica,
però, ja siguen grans revolucions o moleculars,
sempre cal posar l'ànima en les lluites populars.

De vegades s'espera una gran visibilització,
una sincronització de forces, una explosió,
i els dies passen com si no passés res,
però els moviments mantenen el foc encès.

El present és travessat per múltiples revoltes,
o és que no les veus ni les sents ni les escoltes?
Com el surfista escull les onades per surfejar,
pots escollir els moviments en què participar.

Si estàs frustrada a l'habitació
i creus necessària una revolució,
qüestiona't el teu posicionament,
car la revolta no para, és permanent.

Sant Mateu, 14 de juny del 2021.

SONET POSTROMÀNTIC

Sent no escriure't poemes més bonics,
amb el temps he anat fent-me menys romàntic,
i, de fet, tu i jo només som amics,
i duria embolics segons quin càntic.

Voldria posar el meu cor sobre el full,
car el bategar per tu és preciós,
sent un mar que venç qualsevol escull,
sent un cel que m'omple d'amor el cos.

No vull posseir-te ni ser parella,
et vull lliure, amics sense compromís,
saber que existeixes ja em fa feliç.

He après a amar-te de forma molt bella,
una flor que no talla cap corbella,
un amor postromàntic amb encís.

Sant Mateu, 11 de juny del 2021

CARTA A LA UNITAT DE SALUT MENTAL

El tracte amb vosaltres és exquisit,
parlar amb vosaltres sol ser interessant,
però hi ha un assumpte en què no estem d'acord:
la meua condició de malalt crònic.
Passen els anys, passen psiquiatres i psicòlegs,
però jo continue fix,
travessant un túnel sense fi.

Primer de tot, cal qüestionar la normalitat:
la vida, sota el capitalisme,
és empentada a petites esquizofrènies, psicosis i neurosis,
lluny d'una salut mental bona i desitjable.
L'home normal està fet pols, triturat, explotat, alienat,
tot i que serveix per al mercat laboral,
tot i que serveix per a diagnosticar l'anòmal, el boig, el malalt,
quan la sortida de la norma és l'única via per a una vida plena.
He tingut trastorns, diversos brots psicòtics,
breus episodis de confusions i distorsions de la realitat,
barreja de bocins de màscares trencades
per la pressió i l'estrès d'una vida precària portada al límit,
un cos forçat a massa revolucions.
El motor va petar,
va aflorar la meua fragilitat mental,
no era tan fort ni tan invencible com em pensava,
també tinc un revers dèbil, fràgil, vulnerable.

No val resoldre l'expedient amb un tractament crònic,
manant-me pastilles de per vida,
com si no tingués remei.
Fa quasi sis anys de l'última crisi

i tinc una vida plena, feliç, creativa,
fins quan cal actuar preventivament?
Fins quan estarà encesa l'alarma?
Fins quan em considerareu un malalt?
En la meua opinió, cal fer una genealogia crítica dels trastorns,
comprendre les circumstàncies i els factors catalitzadors dels brots,
ajudar-me a superar les pors que hi queden, cicatrius a l'ànima,
aprendre a conviure amb els meus dimonis,
i dotar-me de les eines necessàries per a dominar la situació
si torne a tenir una nova crisi.
Ras i curt: el meu objectiu és deixar de vindre.
Si per damunt de tot em voleu seguir veient,
podem quedar a prendre una cervesa de tant en tant.
Duc amb orgull les visites a la Unitat de Salut Mental,
no m'importa l'estigma, sinó les reticències a deixar-me volar sol.

Sant Mateu, 11 de juny del 2021

SENSE MÀSCARES

La precarietat
m'ha dut a improvisar múltiples vides,
a aprendre diferents treballs,
a fer-me distintes màscares,
superposant noves capes
sobre el fons de la meua identitat,
tan híbrida, tan dinàmica, tan canviant,
que costa reconèixer-se a un mateix,
si és que en soc un
en comptes de restes d'un naufragi.

En política s'estilen les màscares:
la d'Anonymous, la zapatista, les de Pussy Riot...
una forma de mostrar l'anonimat i ser l'altre.
La multimilitància en els moviments socials
et porta a, com qui es canvia de barret,
adoptar diferents perfils i diferents veus col·lectives,
dissolent la individualitat en una política comuna.
Un cop reconeguts en plena lluita de classes,
no és estrany adoptar un nom de guerra,
sobretot quan s'actua en la clandestinitat,
quan es vol subvertir l'ordre constitucional,
quan es fa front a enemics poderosos,
perquè conèixer la identitat que ens descobreix
possibilita la repressió, fer-nos mal, aniquilar-nos.
Tanmateix, cal tenir present la síndrome de l'agent secret:
a l'angoixa i l'ansietat per tenir una vida precària,
cal sumar-li la pressió per no ser descobert,
l'estrès per conjugar una doble vida, una doble identitat.
Precisament, per l'estrès al qual estava sotmès

les meues màscares es van esquarterar
fins a trencar-se en mil bocins i barrejar-se entre ells.
Brot psicòtic, esclat del cos, confusió mental.

En la literatura, hi ha anònims, pseudònims, heterònims,
l'autor pot ocultar-se o crear-se identitats fictícies.
Mitjançant la creació literària,
l'autor pot posar-se en la pell dels seus personatges,
tot i que no els encarne tan vívidament com els actors.
Crear-se una identitat és un fet tant artístic com polític;
més enllà del DNI, podem optar a ser qui vulguem,
alliberant la potència ontològica dels grillons heretats.
La poesia és també un estri excel·lent
per a separar les màscares de la pell,
per a extraure fragments de màscares incrustats al rostre,
i mostrar-lo nu, al descobert, identitat construïda poèticament i lliure.

Sant Mateu, 11 de juny del 2021

TROBADA A ÍTACA

El dia que ens trobem serà una festa,
la gent aplaudirà des de la finestra,
i això que ni tu ni jo som sanitaris,
simplement, els veïns seran solidaris.

Inclús les estrelles anhelan la trobada,
la nit esperada serà una nit estrellada,
al cel es muntarà una festa flamenca,
tot i que amb tant de blanc semblarà eivissenca.

Animals salvatges vindran a la ciutat,
la natura durà vida al món civilitzat,
no convidem caçadors ni assetjadors,
volem una humanitat sense opressors.

En la teua abraçada trobaré la pau,
estic en guerra per a no ser esclau,
tinc ferides, malmesa la salut mental,
descansar a la teua falda serà genial.

Durant anys has sigut un tresor secret,
un refugi al qual accedia per internet,
deixava al món real angoixes i dolors,
i em tornava un xiquet, lliure de pors.

El dia que ens trobem serà una festa,
la gent aplaudirà des de la finestra,
espere el moment sense pressa ni ansietat,
un motiu per a seguir vivint il·lusionat.

INTENT D'ORFEU

Desitge fondre'm sobre la teua pell negra,
banyar-me en l'oceà gelat dels teus ulls,
posar-me el teu somriure com a fantasia de carnaval,
ballar al ritme de samba del teu cor, tan musical,
escalar els teus dos turons per a poder tocar el cel,
beure aigua de coco dels teus mugrons,
menjar-te el gelat d'açaí,
prendre el sol sobre la platja del teu ventre,
però per trobar-te he de baixar a l'infern
i no sé si tinc fusta d'Orfeu
ni d'heroi tràgic,
amb el temps m'he fet menys romàntic i més pràctic.
No es tracta d'estimar més o menys,
ja que t'estime amb força i tendresa
i estimar-te endolceix el meu dia a dia,
farcint-lo de besos electrònics que em fan somiar.
Simplement, vius en l'ull de l'huracà,
i si pose en una balança el cap i el cor,
estic abocat a un poema sense solució,
perquè el desig pot més que la raó,
perquè mentre el poema no estiga acabat,
et sent dins meu, et sent al meu costat.
Potser per això fa dies que cove el poema,
repetint els versos, assaborint-los amb cura,
fins que l'ou es trenque i esclate l'escriptura.

Castelló de la Plana, 31 de maig del 2021.

DOL

Ai, quina pena més gran que tinc,
ja no estàs, ja no estàs.

Ai, quina pena em crema per dins,
ja has emprès el traspàs.

Ai, cante i se'm trenca la veu,
el dolor s'escampa dins meu.
Ai, cante i se'm trenca el cor,
en lloc de mots, m'ix aquest plor.

Com pair la teua absència
si era tan intensa la presència?
Qui em cuidarà ara si no estàs?
Qui em dirà les veritats que fan mal?

Potser viuràs en les coses compartides,
però poden els records emular les vides?
Com llançar-se al futur abraçat al record?
Com saber què diria en cada cas el mort?

Serà terriblement dur viure sense tu,
la mort ens ensenya que no som ningú,
i tem passar massa temps amb laments,
res ens salva de poder ser els següents.

Viure sense tu serà tot un repte,
situació que, resignat, accepte,
però, abans d'abraçar el teu esperit,
vull plorar la pèrdua aquesta nit.

Plore perquè no hi ets i et trobe a faltar,
d'un cop violent se t'ha endut la mar.
Plore perquè no hi ets ni hi seràs mai més,
malgrat l'amor que al meu món has imprès.

Encara no vull amarar-me de tendresa,
ni sentir com la teua ànima dolça em besa,
plore perquè perdre't no té cap consol,
tot em recorda a tu, em punxa i em dol.

Ai, cante i se'm trenca la veu,
el dolor s'escampa dins meu.
Ai, cante i se'm trenca el cor,
en lloc de mots, m'ix aquest plor.

Castelló de la Plana, 23 d'abril del 2021.

LA TERRIBLE IMMINÈNCIA

Pensava que estava fort,
que em prenia la mort
amb filosofia,
acceptant amb *fair play* els cops,
inclosos els més durs,
del joc de la vida,
però, en percebre que falta poc perquè marxés,
que el teu adeu és imminent,
el cos em fa figa,
el cor s'entristeix,
i el vertigen d'haver de viure sense tu
em fa trontollar, a punt de fer-me caure.

Pensava que estava preparat,
però no ho estic, en absolut.
L'expectativa del temps de vida
sempre és provisional, fictícia,
els fets poden precipitar-se
en un tancar i obrir d'ulls,
i potser demà és el teu últim dia.
No vull avançar-me als esdeveniments
i cobrir-me de dol abans d'hora.
No vull viure els últims instants amb tu
amb una estaca clavada al cor,
i, en somriure't,
que la tristesa desborde els meus ulls.
No, no vull el dol ara mateix,
que encara el sol té el teu rostre
i queda temps per jugar.
Quants gols es fan en el temps afegit!

Només em queda gaudir el present amb tu,
esprémer la vida al màxim, tendrament,
i tancar el demà terrible sense tu
en el racó d'aquest poema.

Sant Mateu, 13 d'abril de 2021.

QUINA NATURALESA HUMANA?

Diuen que l'*Homo homini lupus est*,
l'egoisme de l'home com l'únic cert!
Escampen la por als instints primaris,
la tesi que, abans d'amics, som adversaris.

Freud va legitimar la repressió de l'Allò,
necessària per al progrés de la civilització,
sense importar el malestar en la cultura
ni un pacte social modern contra natura.

Aristòtil va dir que som animals polítics,
però el malestar ens ha de fer ser crítics:
segons Marx, ens esclavitzava el Capital,
segons Panero, cal desfer l'home normal.

En el nostre cos hi ha ferides del combat,
lliurem una guerra cruenta per la llibertat:
ens cal un equilibri amb la nostra animalitat,
una nova humanitat per a una altra societat.

Kropotkin va aduir que l'home és solidari,
que la cooperació és l'instint humà primari,
i jo anhele una vida lliure de tota aritmètica,
i, si és en societat, que ens moga l'amorètica.

Sant Mateu, 22 de març del 2021.

EL FUM DE LA VIDA

Em quede embadalit
mirant com el fum ix de la tassa,
una dansa de vapor fantasmal,
i, quan torne en mi,
s'han evaporat uns centilitres de vida.
Val més cremar-se una mica
que deixar passar l'oportunitat.
Si tingués la saviesa de ma mare, hi posaria un plat,
però em perdria l'espectacle del fum en llibertat.

Sant Mateu, 22 de març del 2021.

SEGONA CARTA A LA MARE

Ai, mare, anys després et torno a cantar,
i potser canto per no haver de plorar.
Ai, mare, en quin drama estem immersos,
espero escriure't els meus millors versos.

La veritat és que se'm trenca el cor
quan em dius que no pots amb el dolor,
que cada cop estàs més deteriorada,
les defenses del cos són en retirada.

Vull que t'agarres amb ungles a la vida,
vull dir-te que sempre hi ha una eixida,
però la malaltia pot més que la voluntat
i potser els meus ànims no són d'utilitat.

No et preocupes per mi, he madurat,
ja no em dol el pit ni estic estressat,
responc als trastorns de la vida precària
amb calma i més d'una infusió diària.

Sempre has estat de fortes conviccions,
hem tingut disputes, diferents opinions,
però resta intens el teu amor de mare,
deu de tendresa que no crec que pare.

Ai, mare, anys després et torno a cantar,
i potser canto per no haver de plorar.
Ai, mare, en quin drama estem immersos,
van per a tu aquests amorosos versos.

LA PLUJA

Sentint la pluja fina
caient sobre el meu cos, banyant-me,
amb el paraigua plegat a la mà,
pense en tu,
en la fugacitat de la vida,
en el poc preparats que estem per a la mort.
Si la filosofia és l'art d'aprendre a morir,
la poesia és l'art de, malgrat tot, assaborir el viure.

Sant Mateu, 8 de març del 2021.

L'INFERN

L'infern és estar tancat a un manicomi,
passat el temps, és confús com un somni.
Diuen que l'infern és l'altre, o un mateix,
però el psiquiàtric ho supera amb escriure.

El pitjor que portava d'estar tancat
era la pèrdua de la llibertat.
Pel trasbals, em menjava l'ansietat,
cada minut es feia una eternitat.

Aprèn la fragilitat de la salut mental;
som cossos explotats pel Capital,
sense importar-li que prenguem mal,
aprendre a cuidar-se és fonamental.

Si fons un xip, t'etiqueten de boig,
estigma que amb el Mad Pride fa més goig.
La civilització exclou l'anormal,
si no ets rendible, t'amaga al final.

Potser ens cal una mica d'ajuda,
societats terapèutiques d'autoajuda,
no pastilles fins a perdre el sentit,
i si t'alteres, lligar-te fort al llit.

A fora, tot el món va amb estrès,
a dins, els trastorns angoixen més.
Viure és una lluita per la llibertat,
i per a gaudir-la ens cal sororitat.

DOLOR CONFÚS

No sé si el dolor que sent
és, simplement, pel fet d'existir,
d'estar amb els peus a terra,
d'ésser precari,
seqüeles de la lluita,
o és un dolor puntual, sanable
que hauria de tractar.

Castelló de la Plana, 19 de febrer del 2021.

ESCASSA EUFÒRIA

L'eufòria està perseguida.
De xicotets, ens diagnostiquen TDAH i ens droguen;
de grans, l'eufòria és un estat del cos escàs,
reduït a celebracions de gestes esportives,
de premis de loteria, per aprovar exàmens difícils,
poques situacions en què ens permetem
estar exultants, entusiasmat, desafortat.
L'eufòria és la vida desfermada, desborda la pell,
no deixa espai per a la por i ens fa sentir capaços de tot,
no deixa dissipar-nos en el pensament, esclata el present,
sensacions que ens amaga el sistema capitalista,
el qual ens vol calladets i obedients,
en estats plans, grisos, apagats,
treballadors zombis sense pena ni glòria,
autòmats amb el foc de la vida ben controlat.
La societat de consum ens ven la felicitat:
posseir béns, tenir èxit, diners, un amor, una família,
socialment ens fa estar feliços, però no eufòrics,
l'estat eufòric és subversiu, indomable, perillós,
és el sentiment que empeny la revolució.
L'escassetat de moments d'eufòria,
de la seua catarsi alliberadora,
sovint ens fa caure en la depressió.
Tant reprimim la vida que voregem la mort,
morts en vida per un ordre de tristesa depressiu,
morts en vida per limitar-nos a esclaus del Capital,
desitjos de suïcidi, d'abandonar-ho tot,
de vegades ens rebel·lem i obrim la gàbia a la vida.
Hi ha un ferri control social sobre els cossos,
s'imposa una pobresa d'estats intolerable,

amb poques posicions per canviar, com robots:
alegre, trist o normal.

Solem estar normals, sense més, mitja figa, mig raïm,
però l'ésser humà és capaç de sentir múltiples estats,
una riquesa de formes de vida que s'escapen del patró,
unes sensacions que sublimen el fet de sentir-se viu,
el plaer de moure's lliure després de trencar les cadenes,
estats en què sentim i fem coses diferents de l'habitual,
i l'eufòria és un d'aquests estats reprimits.

Alliberem els estats presos, subvertim l'estat únic!

Democratitzem l'eufòria! Fem-la quotidiana!

Ara som nosaltres els que ens droguem

amb *farlopa*, *speed* o *crystal* per a sentir-nos eufòrics.

És tot un repte sentir-se així de forma natural:

a mesura que t'alliberes de la merda d'Occident,
comences a sentir l'eufòria crepitant en el cor.

Sant Mateu, 18 de febrer del 2021.

EL MESSI D'OR

Messi és el millor de la història,
com a jugador, mereix la glòria,
però també és un defraudador,
és tan summament ric que pixa or.

Guanyar 555 milions
per quatre anys de competicions
són més diners dels que puc imaginar,
un sou indecent per jugar i marcar.

No sabia què fer amb tants diners,
soc un mileurista de somnis propers,
no vull mansions, iots, ni jets privats,
em conforme a viure sense penalitats.

Messi és un *crack*, un artista del gol,
però també és una indústria per si sol;
en el camp, és rapidesa i malabarisme,
fora, és una màquina del capitalisme.

Déu meu! 555 milions!
Dona per a comprar infinits mitjons!
Quants hospitals i escoles es podrien fer?
Què podria fer la ciència amb tants diners?

Messi, podries quedar-te alguns milions
i amb la resta, generós, fer donacions,
segur que tot el món agraeix el teu gest,
i, a més del millor, series el més modest.

EL TEU RECORD

Suspenc la física del cos
i m'èndinse en el teu record:
acaricie el paradís de la teua pell,
em capbusse en la tendresa dels teus ulls,
bese el desig dels teus llavis,
embogisc en la luxúria dels teus pits,
m'allibere en el secret del teu sexe,
i faig l'amor al teu record,
tan nítid, tan encarnat, tan bategant,
que m'encenc el cigarret de després.

18 de febrer del 2021.

FAKE NEWS

Fake news a la tele i a les xarxes socials,
costa saber què és vertader i què és fals.
Vivim en l'era de la postveritat,
poden colar-nos una barbaritat.

La democratització de la comunicació
fa més fàcil la intoxicació,
qualsevol pot llançar a les xarxes una bola,
amb prou sort i alguns *bots* segur que cola.

Els poderosos recorren a la manipulació
per a intentar controlar la població.
Per a ells, el funcionament de les xarxes
és com conduir un cotxe sense marxés.

Prou *fake news!* Stop *fake news!*
Preocupa't menys de les xarxes
i més del que vius!
Prou *fake news!* Stop *fake news!*
Vivim una gran mentida,
atrevim-nos a eixir dels nius!

El problema no és que algú mentisca,
ni l'ús d'Internet com si fos la brisca,
el nus gordià és el Realisme Periodístic,
només deslligable amb l'enginy artístic.

Fake news són els mitjans de propaganda,
fake news són El País, la Ser i tota la banda,
potser la seua crítica et sembla un miracle,
però promouen la societat de l'espectacle.

Fake news són els telenotícies hegemònics,
l'últim bastió conservador dels borbònics,
determinen què és notícia, la realitat,
bucle esclavitzant amb les elits pactat.

Prou *fake news*! Stop *fake news*!
Preocupa't menys de les xarxes
i més del que vius!
Prou *fake news*! Stop *fake news*!
Vivim una gran mentida,
atrevim-nos a eixir dels nius!

Els mitjans hegemònics porten *fake news*,
contrasta la info i tria mitjans alternatius!

Sant Mateu, 18 de febrer del 2021.

MEMORIAL DE LA CORRUPCIÓ

El PP vol desfer-se de la seu de Gènova.
Propose que la compre l'Estat,
o financem col·lectivament la compra,
i en fem un memorial de la corrupció:
ací es van fer durant dècades orgies de corrupció,
en aquesta cadira seien els empresaris còmplices,
en aquesta caixa forta es guardava el diner negre,
en aquest calaix M. Rajoy guardava els sobres,
en aquest despatx s'organitzava la policia política,
amb aquest telèfon s'ordenà l'Operació Kitchen,
en aquesta sala de premsa es deien les mentides,
en aquest ascensor Cospedal
s'inventà l'esquetx de l'«acomiadament en diferit»,
amb aquesta trituradora de paper destruïren proves,
amb aquest martell aniquilaren els discs durs de Bárcenas,
en aquesta carpeta desava Bárcenas la comptabilitat B,
en aquests miralls es miraven sense immutar-se...

La seu de Gènova és la seu de la corrupció,
no podem permetre que la compre un client privat
per a fer pisos, oficines, un hotel,
i esborre les empremtes del crim, la memòria.
Cal convertir la seu en el Memorial de la Corrupció,
fer-lo un espai democràtic, popular, obert a tothom,
amb l'esperança que els del PP es moren de vergonya
i servisca de recordatori perquè no es torne a repetir.

Sant Mateu, 17 de febrer del 2021.

LA RENTADORA

Posar una rentadora
és una catarsi alliberadora,
netejar tot el que està brut de cop,
l'oportunitat de començar de nou.

Sant Mateu, 17 de febrer del 2021.

EXPRESSIÓ MÍNIMA

Expressió mínima.

Perill de presó.

No puc parlar, m'emordassen.

No puc escriure, seria delictes.

Hi ha paraules proscrietes, a l'exili.

Tenim la presumpció de terrorisme.

No aprenem: els súbdits no podem injuriar el rei.

La normalitat democràtica és empresonar un raper.

La repressió d'expressió per mantenir l'ordre establert.

Pot incitar a la insurrecció Trump, però no Pablo Hasél.

La democràcia és una forma que s'ha d'omplir de contingut.

L'extrema dreta i el feixisme avancen, no val a badar.

Les forces reaccionàries ens emmanillen al règim del 78.

No ens reconeixen la llibertat de ser ni el dret a decidir.

Sols resta l'expressió mínima, una democràcia ridícula.

Sant Mateu, 16 de febrer del 2021.

ELS DIES QUE FA SOL

Els dies que fa sol
hauríem de permetre no anar a treballar,
hauríem de poder eixir a caminar,
deixar enrere la civilització, obligacions i preocupacions,
i aventurar-nos en la natura, per camins, boscos i muntanyes,
sentint l'escalf engegador del sol.

Els dies que fa sol
les classes haurien de ser a l'aire lliure,
un dia idoni per a botar-se el programa acadèmic
i canviar l'educació bancària per l'educació crítica,
un dia idoni perquè la vida desborde els llibres
i els cossos joves bateguen sota el sol.

Els dies que fa sol
els éssers vius reviscolem, recarreguem bateries
en lloc de perdre vida per l'explotació laboral,
perquè el capitalisme imposa la mort quotidiana.
Així que aprofitem per a escapar-nos del sistema
i ser lliures, pellroges, autèntics fills del sol.

Sant Mateu, 16 de febrer del 2021.

SER INDI

Vull ser indi, tornar-me un fill del sol,
vagar pel món amb la pau del cargol,
pintar-me el rostre amb pintures de guerra
i defensar amb la vida la terra.

Als matins, no vull dutxar-me apressat,
vull banyar-me al riu, tranquil i despullat.
No vull passar els dies explotat, amb estrés,
vull gaudir de les coses amb temps distés.

Vull ser indi, cavalcar sobre la pradera!
Vull ser indi, no portar mòbil ni cartera!

Vull fer l'indi, ser políticament incorrecte,
mantenir sempre l'esperit insurrecte,
burlar les normes de la civilització,
jugar salvatge fins a l'extenuació.

Occident consagra el liberalisme,
però empeny la vida al seu consumisme.
Europa proclama l'Estat del benestar,
però reprimeix un creixent malestar.
La injustícia social s'ha fet global,
el sistema ens fa esclaus del Capital.

Una eixida és tornar a la natura,
deixar enrere tot el que ens tortura,
alliberar la vida de l'amargura,
sentir amb el cor obert a l'aventura.

Vull ser indi, cavalcar sobre la pradera!
Vull ser indi, no portar mòbil ni cartera!

Ser indi és anar a contracorrent.
La música *indie* ja no és independent,
tot ho fagocita el capitalisme postmodern,
sols queden els cants indis de cor etern.

Que els esperits ens parlen a través del foc!
Cantem i dansem fins que el cel es faça groc!
Traguem de dins nostre la nostra animalitat!
Si hem de ser humans, que siga en llibertat!

Vull ser indi, cavalcar sobre la pradera!
Vull ser indi, no portar mòbil ni cartera!

Sant Mateu, 10 de febrer del 2021.

L'ORDRE CÒSMIC

Les poques vegades que
en estendre la roba
no em queda cap calcetí desemparellat,
sent un plaer reconfortant,
una felicitat discreta
al comprovar que,
malgrat el caos de la meua vida,
s'imposa un ordre còsmic
i tot quadra.

Castelló de la Plana, 6 de febrer del 2021.

FER MIGDIADA

Mai no m'havia adormit sense voler,
sempre havia d'anar al llit primer,
fer migdiada al sofà m'era impossible,
romania despert, inquiet, irreductible.
Per a adormir-se cal tenir pau interior,
però jo sempre he tingut guerra al cor,
per a mi, viure significa estar en combat,
la lluita de classes és aferrissada realitat.
Com adormir-se quan el cos està revoltat?
Com adormir-se si t'assetja la precarietat?
L'adrenalina del combatent et posa a cent.
Si adormir-me a les nits ja és una proesa,
em cal estar exhaust, fer esport, matinar,
prenç infusions, pastilles, compte ovelles...,
caure en una becaina, accidentalment,
mentre estic al sofà veient la televisió,
fins ara era una gesta inimaginable.
Ahir, però, em vaig adormir veient *Friends*,
un fet extraordinari que em té sorprès,
senyal que el meu cos està en treva,
senyal de la meua convalescència,
allunyat fins i tot de la rereguarda,
potser efecte màgic de tenir una vacant,
potser símptoma del meu aburgesament,
potser, per fi, estic en pau amb mi mateix.

Sant Mateu, 5 de febrer del 2021.

MILEURISTA

Ai, soc mileurista!
Soc pobre,
i, a sobre,
vull ser artista!

Podrà semblar una broma,
però encara hauria d'estar content
de guanyar mil euros i menjar calent,
hi ha qui només dina una poma.

Guanye el salari mínim i poc més,
em val per arribar just a fi de mes,
sense a penes poder estalviar,
i cada mes torne a començar.
Visc atrapat en el dia de la marmota,
treballe per a pagar la meua quota.

El mileurista és la nova classe mitjana,
és un privilegiat perquè no passa gana,
pot pagar una hipoteca, un lloguer,
i no es veu obligat a viure al carrer.

Ai, soc mileurista!
Soc pobre,
i, a sobre,
vull ser artista!

A més de mileurista, soc interí,
no conec el meu pròxim destí.
Encara que treballe per a l'Estat,
no ha minvat la meua precarietat.

Comprar-se un cotxe són paraules majors,
manejar xifres tan altes em causa suors,
preferisc utilitzar el cotxe vell dels pares;
de moment, evite fer compres cares.

Potser hauria de tenir aspiracions,
preparar-me unes oposicions,
però si la vida s'esmuny entre els segons,
millor que ho faça ballant cançons!

Ai, soc mileurista!
Soc pobre,
i, a sobre,
vull ser artista!
Segueix-me la pista!

Sant Mateu, 4 de febrer del 2021.

ENTRE SÈRIES

Per què llegir poemes
si a un clic tenim accés a centenars de sèries?
Perquè els poemes no els decideix cap plataforma,
perquè no depenen de l'interès econòmic,
perquè acaben quan han d'acabar, sense forçar temporades,
perquè poden contenir més en menys,
perquè són píndoles breus, sintètiques, vides en versos,
perquè no se sotmeten al realisme de la representació,
perquè no han de respectar les lleis de la ficció,
perquè els poemes són espais de llibertat creativa,
perquè el poeta tant pot obrir-se en canal com amagar-se darrere els versos,
perquè si poses la mà sobre el poema sentiràs el bategar del poeta,
perquè s'estableix una comunicació directa entre poeta i lector,
perquè estimulen la imaginació, sentir amb els ulls clucs,
perquè fan aflorar poesia de situacions quotidianes que la càmera no capta,
perquè els poemes niuen en temps morts que l'acció dramàtica menysprea,
perquè són espais de resistència a la indústria capitalista,
perquè, en lloc de fer passar el temps, els poemes cerquen parar el temps,
perquè els poemes posen un mirall davant l'ànima del lector,
perquè poden instar a la revolució permanent sense por a la censura,
perquè poden subvertir la relació entre les paraules i les coses,
perquè la poesia és un mitjà privilegiat per a alliberar-nos de sentits
imposats.

No estic en contra de les sèries,
aprecie la potencialitat de l'audiovisual i els seus jocs narratius.
Últimament, he format part dels Peaky *fucking* Blinders,
he lluitat contra superherois perversos, com el Patriota,
m'he apuntat a karate en un dojo obert des dels vuitanta,
he viscut aventures de ciència-ficció amb Rick i Morty,

he patit el revers amarg de ser una estrella d'una *sitcom* dels
noranta,
he experimentat canviar de cos com de funda de mòbil...
Emoció. Divertiment. Plaer. Catarsi. Projecció. Evasió.
Tanmateix, advoque per trobar temps per a llegir poemes,
com advoque, personalment, per escriure'ls,
perquè, a banda dels motius exposats amunt, em dona vida,
perquè així, en lloc de passar el temps, allargue el present,
perquè escriure és jugar amb les normes triades lliurement,
perquè l'alquímia dels mots produeix nous sentits, impensats,
perquè cada poema és repte i aprenentatge,
perquè la creació fa adonar-te del poder de l'ésser humà,
perquè és una forma d'estimar,
perquè ajuda a revelar belleses que resten ocultes als ulls,
perquè serveix d'autoteràpia, contra dimonis i fantasmes,
perquè escriure poemes obri grillons, t'allibera,
perquè puc compartir-los, fer-los a estones, entre sèries,
perquè amb ells bastisc aquest pont màgic entre tu i jo.

Sant Mateu, 3 de febrer del 2021.

AMOR AMB RESTRICCIONS

Les circumstàncies no acompanyen.
Estem en plena pandèmia,
el coronavirus circula al nostre voltant,
els contagiats i els morts pugen cada dia.
Així i tot, he començat a estimar-te.

A penes recorde el teu rostre.
A la feina portem mascareta,
m'escarrasse a imaginar-te
sense ella, amb l'ànima al descobert,
però hem coincidit poc amb els rostres nus.
Així i tot, endevine el teu rostre preciós.

Vivim en un poble petit,
de menys de dos mil habitants,
i, en altres circumstàncies,
hagués estat fàcil trobar-nos
a un bar, al sopar d'interins, al gimnàs,
però ara està tot tancat
i a la feina només coincidim esporàdicament.
Així i tot, tinc la sensació de conèixer-te bé, de sempre.

Les restriccions per la Covid-19 també afecten l'amor.
És difícil enamorar-se en temps de pandèmia,
sense mobilitat, sense festes, amb l'oci tancat,
amb el risc de contagiar-se, emmalaltir i morir,
però el cor batega lliure, sense por.
En lloc de reunions físiques, de cossos,
toca conformar-se amb el grup de Whatsapp,
gràcies al qual he conegut traços del teu caràcter,

i, en plena sequera de bones notícies,
amb la teua espontaneïtat, el teu bon humor i la teua alegria
has estat un torrent agradable on banyar-me,
moments de plaer, de sentir sense mascareta.
Així i tot, sent pena per aquest amor nonat.

Lamente no poder donar-me a conèixer.
Lamente no poder cortejar-te, no seduir-te.
Lamente els moments amb tu no viscuts.
Lamente l'oportunitat perduda.
Lamente tenir-te a prop però alhora tan lluny.
Lamente haver d'imaginar el teu somriure.
Lamente no poder tastar la mel dels teus llavis.
Lamente no compartir els somnis dels cossos.
Així i tot, el que sent per tu és reconfortant:
en temps de pandèmia, un paradís on escapar.

Sant Mateu, 2 de febrer del 2021.

L'OPOSITOR

Ai, pare! No vull estudiar l'opo,
però no penses que soc un dropo.
Ai, pare! No vull estudiar l'opo,
preferisc jugar a la BonoLoto.

Sé que t'angoixa la meua precarietat,
vols per a mi un treball fix, estabilitat,
somniaes que aprobe una oposició,
veus ser funcionari la millor opció.

No és que vulga estar precari,
dona por el meu compte bancari,
però quan he intentat traure una oposició,
he acabat caient en depressió.

La veritat és que no m'abelleix
passar els dies estudiant lleis,
preferisc caminar entre oliveres,
el sol omplint de vida les ulleres.

Potser una bona vida exigeix sacrificis,
potser hauria de reprimir els meus vicis,
però si la vida dura quatre dies,
millor gaudir-la entre vins i poesies.

Ai, pare! Per ara, no estudiaré l'opo,
però promet que no seré un dropo.
Ai, pare! No estaré depre per l'opo:
si no arribe al cotxe, compraré una moto.

LÒGICA BANCÀRIA

Quan estic a l'atur i vaig pelat,
el banc em fregeix amb comissions,
em cobren per tot,
una sagnia inclement.

Quan tinc feina i nòmina domiciliada,
i vaig més folgat,
em convertisc en client VIP
i no pague per res.

La lògica bancària castiga la pobresa
i cobra més a qui menys en té,
síntesi del capitalisme,
modus operandi de la societat hegemònica.
Impulsem, doncs, societats alternatives,
més justes i democràtiques,
que posen en pràctica lògiques solidàries!

Sant Mateu, 27 de gener del 2021.

POR AL DESCONEGUT

He nascut en terra de taronges,
he crescut amb Joan Monleon i les monleonetes,
però em feia por pelar-les:
tenia por d'esquitxar-me,
de tacar-me,
de pelar malament la taronja,
de desaprofitar-la,
de no saber com atacar-la,
de tallar-me amb el ganivet.
Tenia por
i no menjava taronges,
sempre triava altres fruites.
En el moment d'imaginar-me pelant una taronja,
afloraven totes les meues pors,
la consciència dels meus límits,
de la meua mancança natural de destresa,
Avui, però, agullonat pel regal del veí
de nou taronges llustroses del seu hort,
he abandonat la zona de confort
i m'he llançat al buit,
feliç de comprovar que al fons hi havia un coixí dolcíssim,
feliç de descobrir que no soc tan maldestre com sovint pense,
feliç d'assaborir la taronja, tan saborosa i sucosa.
Sens dubte: la taronja, pela-la,
la taronja, menja-la,
la taronja, trau-li el suc,
la taronja és salut!

Sant Mateu, 26 de gener del 2021.

CELEBRACIÓ

Celebrem la vida mentre estiguem bé,
no sabem com estarem el mes que ve.
Càncer, Covid-19, un accident...
La vida és fràgil, visquem el moment.

Vivim la vida com cavalls de carreres,
per a no despistar-nos portem ulleres,
uns aclucalls per veure sols al davant,
cada dia és un esprint, sempre avant.

Quan som joves ens sentim Superman,
res ens fa mal, tenim salut desbordant,
però creix la kriptonita de fer-se gran,
lesions, dolors i xacres et van minvant.

Aprofitem mentre estem bé de salut,
segur que vindran temps d'estar fotut.
És absurd posposar somnis per a demà,
cal prendre'ls si són a l'abast de la mà.

La civilització ens resta llibertat,
tenim els dies fermats, el futur reglat,
hem oblidat l'indi que era fill del sol
i el treball ens impedeix aixecar el vol.

Banalitzem la vida el màxim possible,
fent-la avorrida, rutinària, prescindible,
però, realment, és meravellós estar viu,
acaba aquest poema i banya't nu al riu!

Sant Mateu, 25 de gener del 2021.

RETORNAMENT

A cavall
de l'etern retorn de Nietzsche
i del *détournement* de Debord,
proposa el retornament:
una forma de tornar a la infància
des de la subversió crítica de l'adult;
una forma de tornar a un mateix,
però transformat i experimentat;
una forma de tornar al temps lliure
i deixar de ser esclau del mercat.

Som nens perduts al País de Sempre Més,
on Peter Pan és una síndrome
i tot ha de créixer, fer-se més gran,
des de la indústria al nen que munta mòbils,
des del Capital al nen que porta armes,
des dels estalvis al nen que entra al sistema
i, en cada acte ritual, reprimeix instint i desitjos
per a esdevenir una peça més de l'engranatge.

Ser pare o mare és una manera de retornament,
però hi ha altres formes de rescatar el nostre nen:
trenquem els rellotges,
deixem-nos el mòbil,
decrestem el consum,
ajuntem-nos amb amics,
robem temps per jugar,
llegim contes infantils,
recuperem la fascinació pel món,
visquem aventures,

relativitzem el drama adult,
alliberem l'instint,
aprofitem cada dia,
fem de l'ara un regal infinit
des d'una consciència crítica i combativa.
El retornament és una lluita per l'alliberament.

Sant Mateu, 21 de gener del 2021.

GOOGLELAND

A Googleland tot és perfecte!
Et despertem al matí.
Et guiem fins al teu destí.
T'ubiquem al món.
Et diem l'oratge i la temperatura que fa.
Responem les teues preguntes.
Et trobem el que cerques.
Jerarquitzem la informació per a tu.
Filtrem la correspondència per a tu.
Et proposem una redacció intel·ligent: deixa d'escriure estupideses!
Indexem el coneixement abastable.
Et donem un calendari editable.
Publiquem els teus vídeos.
T'avisem que t'has de prendre la pastilla.
Et recordem a quina hora ix el vol demà.
Et suggerim on menjar.
T'oferim productes i serveis que necessites.
Som la barca amb què navegar.
Et fem espai al núvol.
Guardem els teus secrets.
No ho dubtes i registra-t'hi,
gauràs del millor sistema al teu servei!
I gratuït!

Sant Mateu, 21 de gener del 2021.

EL DRAMA DEL XAMPÚ

Ma mare m'ha comprat un xampú car,
però encara no l'he pogut utilitzar,
perquè requereix tres minuts de repòs,
i al matí no tinc temps ni per fer un mos.

Resulta que tinc el cabell greixós,
i he de ser amb ell summament curós,
un problema, perquè soc un descuidat,
sols la mare em du xampús de qualitat.

¿Però com tindre tres minuts al matí,
si Morfeu em nuga amb somnis al coixí,
i si, tot i anar el més ràpid possible,
arribe a la feina al límit permisible?

Tres minuts són un món avui en dia,
portem un ritme frenètic de bogeria,
hem d'estar en marxa en tot instant:
treball, sèries, mòbil, acció constant.

Em quede cada dia fins molt tard,
robe temps de son per amor a l'art,
si pel dia soc un autòmat productiu,
a la nit soc un llamp que se sent viu.

Ai, el drama del xampú!
Tinc un xampú car,
però no el puc usar!
Digues, què faries tu?
Ai, el drama del xampú!

Jo més no puc matinar,
i així està sense estrenar!
Digues, t'alçaries tu?

Sant Mateu, 20 de gener del 2021.

EL PRIMER BES

El meu primer bes va ser un desastre,
breu, fred, sec, poregós, sense mirar-la,
però, teixint mots com si fos un sastre,
vull reviure'l i tornar a besar-la.

Jo als dèsset anys era un idiota,
era un fanàtic del romanticisme
que anhelava deixar de ser granota,
sort d'un amor pur sense tacticisme.

Anava boig amb un amor platònic:
l'amava, però no em corresponia,
i em vaig llançar a escriure poesia.

De sobte, una nit de festa i gintònic,
una xica em digué que m'estimava:
va caure el bes que sols ara s'acaba.

Sant Mateu, 20 de gener del 2021.

AUTOBOICOT

M'agraden l'autoorganització i l'autonomia,
l'autonomia és vida, i la vida ho és tot,
però cal anar amb compte amb l'autoboicot,
mania autodestructiva que pot dur-te al clot.

L'autoboicot és senyal d'un problema mental,
alguna cosa dins del meu cap funciona mal:
en comptes de l'instint de protecció normal,
m'assalta la idea obsessiva de fer-me mal.

Patisc un TOC, trastorn obsessiu compulsiu,
amb tendència també a un quadre depressiu.
Em tracten amb fàrmacs de contrapesos
i una visita al psicòleg cada tres mesos.

He desenvolupat una fòbia a les altures,
de fet, por a llançar-me sense paracaigudes.
Imagine tan insistentment el fatídic vol,
que acabe tement una pèrdua de control.

Soc un ferit de guerra per la revolució,
el compromís m'ha portat a la implosió.
La clínica normal no em dona solució,
sé que trobaré en la vida lliure la sanació.

Sant Mateu, 13 de gener del 2021.

AMATEUR

Soc un amateur,
tot el que faig és per plaer,
excepte alçar-me per a treballar,
però si vull un sou, toca matinar.

He viscut la bohèmia sent jove precari,
m'he okupat a mi mateix per zel llibertari,
però l'angoixa per l'exigu compte bancari,
per ser un de la plebs –sense títol nobiliari–
que s'ha de guanyar el seu oxigen diari,
m'ha portat al confort de tindre salari.

Soc un amateur,
faig moltes coses, però cap bé.
Soc un tastaolletes, un drapaire del Renaixement,
toque diferents arts i camps de coneixement,
però lluny d'un art burgès fred com l'acer,
seguisc les petjades de Baudelaire,
en la brossa del sistema, trobo saber,
i aprenc a ser un trobador del carrer.

Ma mare diu que em vaig equivocar
a l'hora d'escollir què estudiar,
perquè, prop del meu 40 aniversari,
continuo sense feina fixa, precari,
però jo estudie per a ser feliç i lliure,
millor precari que perdre el somriure.

Soc un amateur,
no tinc pressa, deambule com un *flâneur*.

Gaudisc de perdre'm, d'anar a la deriva,
gaudisc del camí, evitant la norma abusiva,
en tota cruïlla sempre hi ha una alternativa.

Soc un amateur,
no m'especialitze en cap professió concreta;
soc un amateur,
no ambicione l'èxit ni tinc cap meta;
soc un amateur,
prenc la vida amb deler, posant el cor primer;
soc un amateur,
tot el que faig és per plaer,
excepte alçar-me per a treballar,
però si vull un sou, toca matinar.

Sant Mateu, 12 de gener del 2021.

REVOLUCIÓ POST-COVID-19

Tant de bo la pandèmia acabés de cop,
poder sortir sense una mascareta al cor,
omplir els carrers de somriures lliures,
retrobar-nos a les tasques amb els amics,
veure els familiars, poder abraçar-los,
cossos presents, sense videotrucades,
escalf humà que fon fredes pantalles.
Tant de bo hi hagués un esclat de vida,
poder tornar a viure sense la por al cos,
gaudir dels plaers trets per la Covid-19,
ser feliç amb petites coses, enyorades,
desitjar tornar a la normalitat d'abans,
com si la pandèmia fos sols un malson...
Però seria terrible tornar al mateix ordre!

Ara farà deu anys del 15M.
Alguns creuen que fou estèril, un fracàs,
perquè no entenen la nostra victòria:
no preteníem assaltar les institucions
ni fer un partit per a guanyar eleccions,
sinó interrompre la normalitat vigent,
foradar el temps per a trobar la platja,
obrir una esletxa on tot era possible,
reconèixer l'altre sense sigles ni banderes,
reapropiar-nos massivament de la política,
impulsar alternatives, xarxes, cooperatives,
constituir una nova sensibilitat col·lectiva:
cada plaça plena era una refutació del sistema,
amb la primera abraçada ja havíem guanyat.

Ara ens cal una nova sensibilitat col·lectiva:
no podem tornar a la forma de vida d'abans,
sense temps per a veure familiars i amics,
sense temps per a somnis, sempre posposats,
sense temps per a viatjar, per a eixir de casa,
com si estiguéssim confinats sense pandèmia,
esclaus d'un sistema que ens treu la llibertat.
Amb vacuna o sense, el futur és nostre:
cuidem més la família i les amistats,
treballem menys i tinguem més temps lliure,
assaborim els petits plaers, secrets de la vida,
consumim menys, frenem el capitalisme,
descobrim el món que hi ha fora de casa,
despertem-nos del realisme i somiem el demà.

Sant Mateu, 20 de desembre del 2020.

DIVERSES ESPERES

I

Porte tota la vida esperant-te
i no sé si arribaràs mai.

II

Hi ha gent que viu esperant una gran revolució,
però cada dia és mogut per revolucions invisibles,
petites revolucions que subverteixen l'ordre quotidià
i sumen forces a corrents que trenquen en onades.

III

No em separe del mòbil ni un moment,
dutar-me s'ha tornat tot un turment,
poden trucar-me en qualsevol instant
d'una borsa en què estic al capdavant,
i així, deixaria d'estar a l'atur,
i així, potser canviaria el futur.
He mogut el currículum amunt i avall,
però estem en crisi i no hi ha treball,
la meua única opció és seure i esperar,
no em separe del mòbil ni per a pixar,
i així, passe els dies lligat al mòbil,
i així, tinc la vida suspesa i immòbil.

IV

La realitat és una presó,
però tinc planejada l'escapada,
els teus ulls són el meu horitzó
i vull volar fins a la retrobada.

Fins i tot quan el món se'n va a la merda,
trobe refugi en el teu fort amor,
tan fort que a tot moment fa una esquadra
i em du al paradís que encens al meu cor.
Estàs lluny i estem en plena pandèmia,
però somnie que prompte ens veurem,
res no ens aturarà si ens estimem.
Sense els teus besos, patisc rara anèmia,
però, mentrestant, visc de l'esperança,
d'un somni dolç que a poc a poc avança.

V

Hi ha una trucada
que mai no voldria rebre,
però sé, que, inexorable, s'apropa,
i només espero estar sempre comunicant.

CAPITALISME CONTACTLESS

M'entja
enormement
que el fet de pagar
siga tan ràpid,
quan costa tant
guanyar els diners.
Amb un simple gest,
acostant la targeta al datàfon,
se'ns trau diners del compte,
acció *contactless*, instantània, indolora.
Els diners són virtuals:
no els veiem, no els toquem, no els tenim,
són creats com a deute i fem transaccions.
Tot i que per guanyar cèntims
cal treballar, matinar, hores d'esclau,
els diners se'n van en un bufit,
com una picada de mosquit,
emascarant el gran vampir invisible
que ens va traient la sang fins a morir.
El temps del guany de diners
és inversament proporcional
al temps que costa gastar-los.
L'acte de consum burla el temps,
en un segon se'ns poden cobrar
el que ens costa guanyar dies, mesos, anys.
En un futur,
no caldrà ni targeta:
un datàfon ens escanejarà els ulls
i se'ns cobraran instantàniament.
El capitalisme té clar

que pagar
ha de ser fàcil, *contactless*, imperceptible,
aconseguir que gairebé ni ens n'adonem
perquè continuem donen voltes a la roda.
En cas contrari,
podríem rebel·lar-nos.

Sant Mateu, 12 de novembre de 2020.

#FREEBRITNEY

Britney Spears és una princesa pop,
passà de xica Disney a cantant de cop,
la indústria frisa per xiques innocents
que converteix en estrelles ardents.

Obtingué èxit, fama i molts milions,
cantava i ballava en grans actuacions,
però després de triomfar en el sistema,
la salut mental es tornà un problema.

Els jutges diuen que està trastornada,
ha passat d'estrella a estar repudiada,
apartada dels fills, diners i patrimoni
no és lliure ni per contraure matrimoni.

Free Britney!
Continues sent la nostra princesa!
Volen la gallina d'ous d'or presa!
Free Britney!
Cap jutge pot reduir-te per bogeria!
Et volem amb plens drets i autonomia!

Les estrelles espremudes del capitalisme
solen caure en les drogues o l'alcoholisme.
És cínic qüestionar la salut mental
quan som explotats a mort pel Capital.

A Britney li retallen la llibertat,
la tracten com una menor d'edat,
però segueix traient discs al mercat,
segueix fent negoci l'aprofitat.

Britney lluita perquè és capaç i responsable,
però el jutge i el pare la veuen inestable,
com si ells foren millors, exemplars, perfectes...
Contra la normalitat, bojos insurrectes!

Free Britney!
Continues sent la nostra princesa!
Volen la gallina d'ous d'or presa!
Free Britney!
Cap jutge pot reduir-te per bogeria!
Et volem amb plens drets i autonomia!

Sant Mateu, 9 de novembre de 2020.

BUFANDA, GUANTS I BARRET

Arriba l'hivern
i el teu record ho neva tot.
Sent fred al fons del cor,
enyore el caliu del teu cos.
No recorde passar tanta calor
com quan ens abraçàvem nus.
Ara el llit és immens i fred.

Arriba l'hivern
i trac bufanda, guants i barret,
regals teus perquè no passés fred,
perquè jo anava esparracat pel món,
perquè no em cuidava dels detalls,
i tu miraves pel meu benestar,
cuidant-me més que jo mateix.

Arriba l'hivern
i la bufanda, els guants i el barret
són les restes d'un amor extingit.
El foc s'exhaurí sense adonar-nos,
refredant la calor dels nostres cossos,
perduts en rutines que no duen enlloc.
L'amor es glaçà i s'esquerdà.

Arriba l'hivern
i la bufanda, els guants i el barret
em recorden a tu, ara absent,
i pregue perquè em resguarden
no del fred, no de la neu,
sinó de la gelor del meu cor.
L'hivern fa temps que començà.

Sant Mateu, 7 de novembre de 2020.

L'ÚLTIMA ESPERANÇA

M'he engolit l'última esperança.
No me'n queden més,
la capsa de Pandora és buida.
No hi ha pla B, no hi ha alternativa,
tot m'ho jugue a una carta, l'última jugada.
Tanque els ulls i prem fort les dents,
trobant-me en un buit sense déus,
encomanant-me a l'atzar
perquè l'últim dard encerte a la diana,
perquè, a l'últim moment, siga salvat.
Desitge un futur feliç,
escapar-me de l'infern
i córrer fins on neix la pròxima alba,
esclatar de vida com un sol renascut,
omplint el cel amb la llum dels meus ulls,
on espuir els somnis que vull:
una vida senzilla farcida d'amor i petits plaers,
una vida humil, de baix consum,
una vida digna, no esquinçada pel dolor.
Arriba un moment en què perdem la partida,
en què no ens queden més esperances
i ens toca assumir que s'acaba tot.
Hi ha la mort i les petites morts quotidianes,
podem morir a poc a poc, perdre vida a cops,
podem ser zombis amb l'ànima morta,
podem tenir l'ànima vigorosa en un cos dèbil.
L'última esperança es dissol en el meu cos,
tanque els ulls i prem fort les dents,
desitjant intensament que tot vaja bé,
un cop de sort, un toc de màgia,

que la vida cure la vida insana,
que la vida s'impose en el combat.
L'última esperança em recorre de cap a peus.
Creue els dits i m'aboque a l'horitzó.

Sant Mateu, 3 de novembre de 2020.

ELOGI DEL DORMITAR

Lleva't, dutxa't i ves a treballar,
ens amaguen plaers del dormir,
passar el matí al llit entre sons,
despertar-te i adormir-te en segons.

Sovint se'ns valora per la productivitat,
som cossos explotats, peons del mercat,
som màquines desitjants sense llibertat,
treballem per consumir-nos en la realitat.

Al temps lliure necessitem fer coses,
no ens aturem ni per olorar les roses,
volem aprofitar el temps, ser productius,
tenim pànic al silenci de saber-nos vius.

La societat hiperactiva castiga el mandrós,
passar el dia sense fer res, sols estar ocios,
és mal vist, poc sexy, de possible presidiari,
il dolce far niente s'ha tornat revolucionari.

Apagar el despertador i seguir dormitant
és un acte subversiu contra l'horari regnant,
ignorar les presses i l'estrès del món exterior
per perdre's en el laberint oníric de l'interior.

Passar el matí dormitant és una meravella,
els somnis s'enganxen darrere la parpella,
et costa distingir la realitat de la fantasia,
els llençols són amarats de dolça poesia.

Dormitar pot ser titllat de privilegi burgès,
amb tant per canviar i hom sense fer res,
però els nostres cossos mereixen descansar,
gaudir del somiar mig despert del dormir.

Sant Mateu, 2 de novembre de 2020.

LA REVOLTA ULLEROSA

La revolta s'aixeca amb els ulls plens de son,
amb les parpelles plenes de somnis
gravats amb el foc del desig del demà.
Per més que tanque amb força els ulls,
el cor està entusiasmat, la sang em bull,
la imaginació m'arrossega pel que vull,
visione, delerós, impacient, les tasques a fer,
i amb els somnis tan a tocar, no puc dormir.
Desvetllat, done voltes al llit.

Passen els segons, els minuts, les hores,
i continue somiant despert, insomne.
Hauria d'estar cansat, de venir-me la son,
però estic nerviós, viu, més lúcid que mai,
ansios perquè arribe l'alba esclatant,
frisós per viure, per gaudir el nou dia
i, feliç, lliurar-me a la vida somiada.

La revolta no s'aixeca indolent al migdia,
si ignores l'alarma, apagues la rebel·lia,
es perd l'estat revoltat i torna a l'apatia.
No val excusar-se per trampes de Morfeu,
el moment d'aixecar-te és franc i tot teu.
L'onada dels somnis trenca en despertar
i si, de primeres, agafes un bon corrent,
pots surfejar el dia sencer sobre el cor.

La norma de dormir vuit hores és interessada,
el treball ens necessita en òptimes condicions.
No sempre volem estar descansats i plàcids,

de vegades cal sentir-nos cansats, somnolents,
que el nostre cos senta com és revoltar-se,
que donem regna solta a l'entusiasme encès,
sense importar si una nit dormim poc o res.
Així, amb un somriure sota els ulls ullerosos,
m'encomane apassionadament a la vida,
a la revolta quotidiana d'aixecar-se cada dia,
al despertador que fa sonar aquesta poesia,
passant son, vivint somnis, en lluita,
fins que vinguen moments de pau
i puga dormir tranquil al meu cau.

Sant Mateu, 26 d'octubre del 2020.

MALA RATXA

Estic passant per una mala ratxa.
Quan penses que no pot ser pitjor,
sempre et pot eixir un fill fatxa
o colpejar-te on ja tenies dolor.

No puc tindre més mala sort,
pareix que m'haja mirat un tort.
Quan, per fi, vaig a alçar el cap,
m'enduc de sobte un altre arrap,
vida sacsada, de derrap en derrap.

Des que vaig caure al pou per accident,
no veig l'esperança del firmament.
En la foscor, fàcil caus en depressió,
passen els dies i no veig una solució.
Escalant, he arribat a prop del final,
he vist la llum, la sortida triomfal,
però sempre hi caic i prenc més mal.

Estic passant per una mala ratxa.
Quan penses que no pot ser pitjor,
sempre et pot eixir un fill fatxa
o colpejar-te on ja tenies dolor.

No em fustigaré per la mala ratxa,
al cap i la fi, no tinc un fill fatxa,
i si venen tots els infortunis de cop,
val més assumir-ho i riure de tot:
com el riu sòbri pas a la muntanya,
el temps, amb paciència, tot ho apanya,
i és que tot té solució excepte Espanya.

A la mala sort posa-li bona cara,
amb bon ànim la nit es fa més clara,
i si bé és insòlita tanta desgràcia,
vindran, segur, temps plens de gràcia,
no per justícia divina fixada pel fat,
sinó per pura i simple probabilitat.

Quina mala sort! Quina mala ratxa!
Només em falta tindre un fill fatxa!
Quan toques fons i no pot ser pitjor,
només pots emergir i anar a millor!

Sant Mateu, 18 d'octubre del 2020.

SUMA DE PODERS

La separació de poders és un mite
de la societat contemporània.
I si denuncies la seua falsedat,
ets acusat d'atemptar
contra l'Estat de dret i la democràcia,
demagògia que oculta impúdica màfia.
Ací tenim el missatge de Whatsapp de Cosidó
en què es jactava de controlar
la sala segona del Suprem «des del darrere».
Tenim els membres del Tribunal Constitucional
i del Consell General del Poder Judicial
posats a dit pels partits polítics majoritaris.
Als Estats Units, bressol de la democràcia,
hi ha un terratrèmol
per la mort de Ginsburg, jutge progressista,
i el psicòpata Trump, encara amb el cos calent,
ja maquina per a substituir-la al Tribunal Suprem
amb una jutge conservadora,
i desnivellar, encara més, la balança de la justícia.

Estem acostumats al fet que des d'Europa es diga
que no hi ha garanties d'un judici just a Espanya.
En un país encara dividit en bàndols, polaritzat,
sovint els tribunals són màquines de guerra,
dispositius de venjança i prejudicis ideològics
que apliquen el dret penal de l'enemic,
com en el cas del referèndum de l'1 d'octubre,
amb els Jordis i els polítics presos,
com en tants casos contra activistes i manifestants:
en l'actual sistema judicial, tan injust,

es condemna amb més duresa
qui crema un contenidor en una protesta,
que polítics corruptes i banquers estafadors.
Per a entendre'ns, Rodrigo Rato ja és al carrer.
El pes de la llei aixafa només els que estem a baix.

¿Què fer amb una justícia injusta, bòrnia, parcial,
amb tants jutges fatxes, predeterminats,
amb la suma de poders de la classe dominant?
Per a començar, podem perdre la ingenuïtat,
i, quan els polítics invoquen la separació de poders,
ja no ens prendran més el pèl:
coneixem com la màfia controla la democràcia,
especialment, com controla el poder judicial.
Queda molta democràcia per recórrer,
la qualitat democràtica és encara insuficient,
i cal lluitar per un poder judicial lliure i popular.

Sant Mateu, 8 d'octubre del 2020.

CONFINATS

Vivim
anant de casa a la feina
i de la feina a casa,
amb alguna escapada al gimnàs,
amb alguna passejada amb el gos.

Vivim
sense viatjar,
amb la promesa de recórrer el món,
potser creuar l'Atlàntic,
per quan vinguen temps millors.

Vivim
amb el desig de veure els vells amics,
encara que els bons temps han passat
i tots hem canviat,
i cal que s'alineen els astres per trobar-nos.

Vivim d'esquena a la natura,
sense escoltar els ocells, els rius, la mar,
sense observar el cel, les estrelles, la lluna,
sense alliberar l'indi que portem a dins.

Vivim
posposant somnis contínuament,
ja que mai no és el moment,
i ens passem els dies immersos en la rutina
de sobreviure tancats en la nostra ment.

Vivim
sense viure plenament,
amb confinament o sense,
i tant de bo la pandèmia ens ajude a viure
més lliurement, fluint com sang de la terra.

UNA OPORTUNITAT

S'ha aturat l'economia,
la majoria hem deixat de treballar,
el consumisme s'ha reduït al mínim,
els xiquets han deixat d'anar a escola,
hem passat mesos confinats a casa
(sortint només a comprar o a traure el gos),
hem pres cerveses amb els amics per videotrucada,
hem assumit viure en un estat d'alarma prolongat,
hem renunciat a la nit, a l'oci públic, al carrer,
s'han prohibit les reunions de més de sis persones,
s'han prohibit els actes multitudinaris,
s'ha prohibit fumar al carrer,
s'ha imposat un toc de queda contra la festa nocturna,
portem mascareta i hidrogel a la bossa...
L'antiga normalitat s'ha esfondrat
i es conjura una «nova normalitat».

Fins ara, la normalitat era inviolable, com el rei.
Els poders hegemònics defineixen i imposen
les condicions de la normalitat de la civilització,
regeixen el sentit comú, el que és anormal o normal,
com l'aplaudit patró del treballador hipotecat,
viure encadenat sense qüestionar la normalitat,
treballar en una societat-fàbrica que crema l'originalitat;
en última instància, un combat per la realitat,
per acceptar la història neoburguesa dels telediaris
o crear una realitat alternativa, canviar la història:
siga sol o siga de forma col·lectiva, sortir-se de la norma.
Ens ho han portat en safata: tota revolució
cobeja interrompre la normalitat,

fer-la visible, descobrir les seues violències integrades i mostrar alternatives, altres normalitats possibles, àdhuc foradar tota norma amb la navalla llibertària. Ara, excepcionalment, els poders hegemònics han encetat un període de transformació de la normalitat, estratègia pública, explícita, reconeguda, que obre una esquerda immensa en l'ordre preestablert perquè, ja posats a instaurar una «nova normalitat», aquesta siga com vulguem nosaltres, la gent comuna, i no com anhelen les elits polítiques i econòmiques. Construïm una «nova normalitat» des de baix: treballeu menys hores, menys dies, pel mateix sou, consumim menys, la Terra necessita que decresquem, contaminem menys, cal actuar contra el canvi climàtic, assegurem-nos que tothom té condicions de vida dignes, enfortim les xarxes de solidaritat i suport mutu dels barris, trenquem amb el confinament rutinari i fuguem-nos, reconeguem l'altre, el diferent, el boig, somiem un nou món i fem-lo real, és a tocar.

Ara tenim entre les mans una oportunitat: construïm entre totes la «nova normalitat»!

AMORS DE COVID-19

I

S'estimen com si estigueren a milers de quilòmetres,
a base de whatsapps i videotrucades.
Encara que tan sols són a 60 quilòmetres de distància,
el confinament els ha separat terriblement,
perquè, a més a més, viuen en províncies diferents
i no podran retrobar-se fins a la fase final.
Ell pateix per ser tan a prop i alhora tan lluny,
l'estima i tem que l'amor a poc a poc s'esmuny;
ella ha tingut temps per a pensar en la relació;
en parar la rutina, la inèrcia, el costum,
s'ha adonat que hi manca foc, màgia, passió,
i només veu una solució:
en plena pandèmia, en ple confinament,
una trucada i adeu.
En l'apocalipsi també trenquen parelles,
la fam del cor devora més que els zombis.

II

Encara estem confinats, en una fase
que no permet que puguem trobar-se,
però, com uns postmoderns Romeu i Julieta,
ella li parla des del carrer, i ell, des del balcó,
guardant la distància i les mesures de seguretat.
Ha de ser dur veure el teu estimat
i no poder pujar a abraçar-lo i besar-lo,
però aquesta escena d'amor prohibit
desborda les limitacions per la Covid,
i fan l'amor amb mots sense caldre llit,
davant de tots, en públic, sense vergonya,
però amb precaucions: el coronavirus no és conya.

III

Por a la Covid-19,
em faig la maleta i isc de casa.
Por a caure malalt, potser morir,
agafe l'autobús, el tramvia i el tren.
Por a contagiar-me,
embarque en l'avió.
Por a contagiar aquells que estime,
creue el Mediterrani.
Por a contagiar-te,
et tinc davant, ni abraçades ni besos.
Por a complicar-ho tot,
amor temerari, amor poregós.

LA TRISTESA

La tristesa és la teua absència,
la meua dolorosa penitència
per ser el màxim responsable
de fer aquest final inevitable:
qui no cuida el seu tresor,
qualsevol dia perdrà l'or.

La tristesa és el pes del temps sobre el cos:
he perdut el present i el futur d'un sol mos,
em costa mourè'm i no és per estar gros,
em costa pensar en un futur sense vós,
El moment es dispersa sense cap finalitat,
el cap dona voltes sense avançar de veritat.
Els segons recorren el meu cos com formigues,
lentament, sense oposició ni línies enemigues:
estic vençut, no puc fer meu el moment,
sinó que ell em fa seu, monòtonament;
no tinc esma de surfejar l'onada del viure,
car la planxa era el teu còmplice somriure,
i, en marxar, només faig que naufragar,
un cos a la deriva en la immensitat del mar.

La tristesa és no poder-te cridar,
assumir que sols et puc recordar,
haver de canviar els sentits de la percepció
per trucs impotents de la imaginació,
com escriure aquest poema de lamentació:
un cop perduda, només em queda l'evocació,
artificis poètics que valen per a una cançó
però no poden fer-te aparèixer en l'habitació.

La tristesa és la teua absència,
la meua dolorosa penitència
per ser el màxim responsable
de fer aquest final inevitable:
qui no cuida el seu tresor,
qualsevol dia perdrà l'or.

·
La tristesa és adonar-me tard que no eres feliç,
que hi havia problemes que calia atendre precis,
però, com un nen en una atracció de fira,
gaudia absort sense pensar que tot expira,
sobretot l'amor si no es manté encès el foc,
i tu tenies fred i jo no em movia del lloc,
pensant que estaves bé tot i el color groc.

La tristesa és no haver-te dit prou que t'estime,
pair que t'he perdut per més que l'amor rime:
la realitat m'aboca a un present trist, de dol,
per a qui perd el millor que tenia no hi ha consol.

VIURE ÉS SURFEJAR

La vida és un estat d'ànim.
Més que un temps
de records, present i futur,
més que una biografia, un problema, un projecte,
la vida és un esclat de presents concatenats,
un present continu,
un etern retorn,
un combat a mort contra la mar,
una onada per surfear.

Gaudir la vida és aprendre a surfear-la.
Cal perdre la por, convicció, equilibri i resistir.
La clau està en fruit més que patir,
en domar l'onada en comptes que l'onada ens devore a nosaltres,
en agafar les regnes d'un cavall invisible i creuar l'horitzó,
en ser un pelloja baixant pels ràpids de la llibertat.

Qualsevol moment és l'idoni per a llançar-s'hi,
per a reviscolar, vibrar, sentir l'onada sota els peus,
per a dir que ja n'hi ha prou,
per a ressorgir de nou
com una au fènix que trenca l'ou,
deixa enrere cendres de depressions i petites morts
i emprès el vol amunt, amunt, fins a la cresta de la felicitat,
des d'on els somnis borrosos per fi es veuen clars, a tocar.
Qualsevol moment és l'idoni per a llançar-s'hi,
són contínues les onades en el mar interior,
fins que deixi de bategar el cor, de bombar la sang:
corre una planxa de surf per les venes de l'avenir,
atorgant-nos el do d'improvisar,

de deixar-nos portar fins a desembocar a la mar,
de jugar-nos la vida a l'aventura, a l'atzar,
de llançar-nos, sense vacil·lar, a surfejar l'onada de l'ara,
que creix, arriba al zenit i es trenca en un instant.

No hi ha estat d'ànim més viu i més actiu
que el de travessar l'existència surfeiant-la,
mantenint-te sobre la planxa dempeus, concentrat, intens,
alliberant adrenalina, sentint-te feliç, excitat, invencible,
estat eufòric del cos i de la ment que pot durar sols un moment
si de primeres caus i se'n duu la planxa el corrent,
si l'onada és breu i es perd com somnis llançats al vent.
El quid de la qüestió rau a allargar l'onada,
subvertir les lleis de la física i fer-la infinita,
que no es trenque mai, que desborde el temps i l'espai,
aprofitant la força de l'onada per a arribar on abans no arribaves,
reinvertint l'energia positiva d'un somni assolit per a assolir-ne un
altre,
surfeiant els dies fins que el cos ho suporti,
gaudint sobre l'onada, des d'on tot és possible.

ANEU-VOS-EN A LA PORRA!

Vosaltres li dieu defensa,
però ens ataqueu amb ella.

Vosaltres li dieu defensa,
però ens perseguiu amb ella a la mà, amenaçant,
quan carregueu i intenteu caçar-nos.

Vosaltres li dieu defensa,
però deixa els nostres cossos adolorits, amb blaus i fractures.

Vosaltres li dieu defensa,
però soleu colpejar amb ella cossos indefensos:
a les cames, als braços, a l'esquena, al cap... arreu!

Vosaltres li dieu defensa,
però no teniu cap defensa ètica
per a emprar-la com l'empreu, a sac: violència pura.

Vosaltres li dieu defensa,
però la utilitzeu contra nosaltres furibunds
si us desobeïm i seiem aixecats pacíficament.

Vosaltres li dieu defensa,
però si no ens defensem d'ella
amb escuts o barricades o fugim corrent, ens pot moldre a pals.

Vosaltres li dieu defensa,
però és el primer recurs del sistema
per a dissoldre per la força actes de protesta i rebel·lió.

Vosaltres li dieu defensa,
però, quan ens aixequem i avancem juntes, decidides, sense por,
utilitzeu altres armes més letals.

Vosaltres li deu defensa,
però nosaltres li diem porra,
i mentre continueu usant la neollengua,
cada cop que us referiu a ella com la defensa, eufemisme pervers,
ens encendrem de ràbia
i us enviarem a la porra,
indignats i molt, molt empenyats.

Grau de Castelló, 20 d'octubre de 2019.

DELICTE D'ODI

Odio el rei.

Odio Trump, les armes i els murs.

Odio els polítics que diuen «que se jodan» després de tombar al
Congrés una mesura social.

Odio, de fet, els polítics en general.

Odio els antidisturbis per la seua violència brutal, per ser pura
repressió.

Odio els guàrdies civils que dissolen referèndums a cops de porra.

Odio els que mouen els fils dels titelles que governen l'ordre establert.

Odio els empresaris que es fan rics explotant pobres.

Odio un ordre mundial globalitzat que perpetua la pobresa i la
desigualtat.

Odio els sionistes que exterminen el poble palestí.

Odio Bertín Osborne.

Odio els toreros, els caçadors i tot aquell que maltracta animals.

Odio el Realisme Periodístic que limita allò possible al que dicta
l'historicisme neoburgès.

Odio les institucions conservadores que impedeixen altres mons i
altres relacions.

Odio els dictadors i els torturadors, els censors, els que ofeguen la
paraula, la llibertat d'expressió.

Odio el capitalisme patriarcal, les seues violències i el masclisme imperant.

Odio l'aparença de democràcia, la pau social davant de tanta injustícia
i guerra encoberta.

Odio els fatxes que discriminen l'altre diferent, siga per gènere,
raça, sexualitat, llengua o origen.

Odio els negacionistes del canvi climàtic, els que prefereixen la
pol·lució i danyen la Mare Terra.

Odio el Facebook, les olives, les corbates, anar de compres i mil
coses més.

És humà sentir, tindre ràbia, odiar,
la vida és una guerra que has de lliurar,
estàs amb els de dalt o els de baix: has de triar.
La lluita de classes és la història de la humanitat,
la lluita per sobreviure i fer-ho amb dignitat,
per voler el pa sencer, drets, la llibertat.
La pugna entre nosaltres i ells és l'única veritat,
el nosaltres, però, ha d'incloure l'altre per solidaritat,
l'amorètica pot fer que siguem el 99% de la societat.

Es diu que l'odi ens porta al costat obscur,
que un planeta ple d'odi no té cap futur,
que cal parar l'altra galta, que l'amor sempre és una opció millor,
que l'amor ho pot tot, inescapable motor
capaç de convertir el carbó en or.
Tanmateix, igual que sense justícia no hi haurà pau
i la lluita continuarà mentre quede un esclau,
mentre ens impedisca volar lliures algun clau,
reivindico la legitimitat d'odiar qui ens oprimeix,
d'odiar el que detestem, no tolerem i ens fereix,
dret al gest de ràbia que trenca el vidre, crema palaus i el cor estremeix.
No volen que ens rebel·lem, que odiem, que ens sentim vius,
i penen l'odi, el prohibeixen amb falsos motius,
intentant tornar-nos zombis dòcils i passius,
civilització submissa i indolent que amb penes i treballs sobreviu.
Sé que publicar aquest poema em fa incórrer en delictes,
una confessió que pot convertir-me en un convicte,
però proposo un pacte: estimem-nos nosaltres i odiem l'indigne.

Grau de Castelló, 7 d'agost de 2019.

POEMA PENDENT

Tinc un poema pendent des dels setze anys
i estic penedit de no haver-lo escrit abans.

Era un estiu de bicicletes, piscines i videojocs,
érem uns *cracks* del futbol i ens fèiem mil tocs,
però quant a les xiques, ens menjàvem els mocs.

De sobte, l'estiu es va convertir en primavera
quan va arribar al barri una bella estrangera,
una francesa d'estiueig que va marcar una era:
una noia rossa prima d'ulls blaus i bona pitrera,
tots moríem per besar els seus llavis de cirera.
Jo no havia besat ningú i ella podia ser la primera,
em despertava la fera, em feia venir trempera,
però no li deia que l'amava com el pero a la pera:
quan la tenia prop, em tornava un ninot de cera.
Com Koothrappali, sols li parlaria de borratxera;
per sort, no vam coincidir en cap nit festera,
i em vaig estalviar una carabassa de bandera,
ja que estava més verd que l'oliva de l'olivera.

Un dia, de sobte, asseguts al parc de la urbanització,
vaig viure una experiència propera a una il·luminació,
poesia en acció, la bellesa en la seva màxima expressió:
una flor va caure suau sobre el seu genoll nu,
i ella, sorpresa, se la va mirar sense dir ni mu,
la màgia de l'instant va foradar la temporalitat
i el moment va inundar-se de pol·len d'eternitat,
fins que ella, amb gest gràcil, va agafar la flor
—i, sense saber-ho, també va prendre el meu cor—,

i la va mirar amb tendresa i una innocència pura,
com buscant explicació a aquell regal de la natura,
mentre jo m'embriagava de la dolçor de l'aventura,
comprovant si l'ànima als límits del cos s'atura,
desitjant ser pètals plovent sobre la seva pell nua.

Han passat els anys, i ja no veig caure flors enlloc,
potser hauria d'anar pel món més a poc a poc,
no ajuden el ritme i l'explotació de la ciutat,
les meravelles esquiven a qui va estressat.
Tampoc veig ja la innocència en els genolls nus,
potser perquè l'he perduda com qui perd l'autobús,
per desamors, desenganys i alguns cops de *blues*.
Ara no em trobo amb poemes per escriure,
els ulls de l'ànima no vibren ni amb un somriure,
he passat de gaudir de viure a tan sols sobreviure,
la vida mercantilitzada frustra ser —i sentir— lliure.
Per fi, allibero el poema pendent de la broma del record,
embalsamant-lo entre lletres per no oblidar-lo ni mort,
desitjant que siga llavor que fecundi el meu hort.

PER TU

Escric per tu,
perquè sé que em llegiràs,
perquè soc riu que, en tu, vull desembocar.

Estem lluny l'un de l'altre,
estem en temps diferents,
però pel misteri quàntic de la poesia
estic ara mateix fent-te companyia,
recitant-te a cau d'orella mots
que es dissolen en el teu cos,
recorrent el cervell i el sistema nerviós,
transformant el llenguatge en sentiment,
subvertint la lògica normal del pensament,
eixamplant els límits de la ment
fins a aconseguir, dins teu, estar present.

Si passes el tou dels dits
sobre la pell dels mots
—ja siga de paper o de pantalla electrònica—,
sentiràs bategar el meu cor,
eco que queda del meu amor,
perquè encara que escric a ordinador,
l'escriptura és un art alliberador:
l'ànima traspua en cada vers teclejat,
cap i cor es conjuguen en llibertat,
fins que tecles i batecs fan una unitat,
insuflant a la grafia ritme i sonoritat,
reproduïbles si hi treus l'artificiositat
i no tems abraçar un poema despullat.
A més a més, si juntes el teu cor al meu,

si fas el poema també teu,
sentiràs la meua veu
caient sobre el teu cos com flocs de neu:
primer, mullen ulls, llavis i el clatell,
després, es fonen i es filtren per la pell,
van els mots per les venes fins al cervell,
on et recito el text com en un record,
i el recitaré quan vulgues, inclús mort.

No m'agrada escriure sols per a mi,
no vull tindre un diari secret,
compartir dona vida, compartir dona gustet.
Igual que m'agrada cuinar per a molts,
escriure per a tu és el plaer més dolç.
Pots objectar que no ens coneixem gaire,
que el nostre compromís se l'enduu l'aire,
però el que escric tan sols té ple sentit
després que tu —gràcies— ho hages llegit,
perquè, en la comunió entre tu i jo, el delit.

AGRAÏMENTS

L'edició impresa d'aquest llibre ha estat possible gràcies a les aportacions econòmiques de 60 mecenes, recollides mitjançant una campanya de micromecenatge iniciada el 21 de maig del 2021 i finalitzada el 30 de juny del mateix any, sota l'aixopluc de Verkami.com. Els 60 mecenes són:

Vicent Sales, Joan Abelló, Anton Uró, Julker, Pere Juves Vidal, Maties Segura Sabater, Marisa Giner Parra, Ester Salomó Bosch, Carles Bellver Torlà, Rafa Xambó, Mila, Aleix Ribera, Salva Gea, Ali Brancal, Pili Segura, Manuela Segura, Pep Sanz, Jmoloc, Uhuru, Sofia, Silveria, Narani Oliveria, Max Hidalgo, Pau Segura, Jul, Andreu, Manuel, Gemma, Rferranp, Rosa Miró Pons, Longi Gil Puértolas, Igñi, Carme, Solina1871, Milotxes, José Icaria, Imma Monlleó Martínez, Alba García Alcántara, Mariona, Carme Marin, Albiruti, Ebolina, Lu, Juan Jose Adell Adell, M. Creu Marin, Patricia Bosch, Edusella, Marta, Gris, Jorditarsan, Elisea Rubio Cabanillas, Perezov, Pablo Baliño, Enric Badal, Marina Martínez Corral, Carlos i Sonia, tinisima_, mystik913, Sosfabra i Albert Garcia i Pascual.

Mecenes, moltes gràcies per confiar en mi i aportar el vostre granet de sorra perquè el projecte s'haja materialitzat en el llibre que tens entre les mans! La màgia de la solidaritat i del finançament col·lectiu! El llibre està dedicat a Pepa Rubio Cabanillas, ma mare, i, tot i que s'hi tracten temes diversos, finançar-lo també és una forma de retre-li homenatge, de tenir-la en la memòria. Per tant, gràcies també per contribuir a aquest acte d'amor i fer-me sentir acompanyat durant l'inici del dol.

A més a més, vull agrair especialment les generoses col·laboracions, tant per a impulsar la campanya de micromecenatge com per a revisar i maquetar el text, d'Abraham Carreiro, Joan Abelló, Kike Kayuco, Cristina Vaquer, Carme Marín i Maties Segura Sabater.

Maties Segura i Rubio, Grau de Castelló, 27 d'agost del 2021.

